SOPOTNIK

Glasilo župnije Čatež ob Savi

leto: **2020**, mesec: **MAREC** številka: **3**

POSTNI ČAS 2020

Na slovesnem romanju ali na križevem potu, ki se ga udeleži na tisoče ljudi, bi vsi radi nosili križ na čelu procesije. Koliko pa je pripravljenih nositi svoj lastni križ na romanju vsakdanjega življenja?

O POSTU

Pravilno in zdravo se posti le tisti, kdor to počne brez strahu. Kdor se posti le iz strahu, da bi lahko pojedel kaj škodljivega, mu to sploh ne koristi, zanj postane to prisila. In takemu tudi še tako skrbno izbrane čiste in razstrupljene jedi nič ne koristijo. V zdravem telesu je vedno dovolj obrambnih snovi proti morebitnim strupom v hrani. Kdor pa hoče iz golega strahu pred strupi jesti samo čisto hrano, postane zaradi svojega strahu šele prav dovzeten za strupe, ki jih kljub vsej skrbi zaužije. Vedno je potrebna zdrava mera. Sami sebi smo dolžni, da s hrano ravnamo zavedneje. Kdor pa preveč energije vlaga v izbiro svojih živil, pri njem se je ravnotežje premaknilo. Zdrave in pobožne misli bi veliko bolj koristile njegovemu zdravju kot boječe skrbi in vrtenje okrog samega sebe.

Pretiravanje in nesporazumi se prikradejo v vse, vendar nas to ne sme odvrniti od tega, da bi se pametno in premišljeno postili. Pri tem se

naslonimo na izkušnje cerkvene tradicije in iščimo načine, kako bi jih danes lahko uresničili. Tu bi morali najprej pomisliti na tradicionalni 40-dnevni postni čas. Ne bi ga smeli razvodeniti s tem, da v njem le zbiramo denar za kak dobrodelni namen ali si naložimo odpovedi npr. pri gledanju televizije. Postni čas pomeni resnični post, post s telesom in dušo. K temu seveda spada duhovno spreobrnjenje, vendar ne zgolj spreobrnjenje z glavo in z voljo, ampak prav tako s telesom. Stara Cerkev se je v tem času povsem odpovedala uživanju mesa in vina. To bi nam lahko koristilo tudi danes.

Daljše obdobje odpovedi mesu bi očistilo naše telo. In ravno pomlad se ponuja za zmanjševanje nakopičenih maščobnih zalog. Najbrž bomo težko vzdržali, da bi kot v prvi Cerkvi vseh 40 dni prvi obrok zaužili šele po 15. uri. Toda vsaj petke postnega časa bi lahko naredili za popolne postne dni. Komur je to preveč, naj se zadovolji s skromnim zajtrkom ali naj poje nekaj sadja. Vsak ima tudi drugačne izkušnje. Nekateri zlahka shajajo samo s čajem ali sokovi, drugi potrebujejo zjutraj majhno okrepčilo, sicer dobijo glavobol. Vsak mora zase preizkusiti, kaj mu prija. Le prehitro se pri tem ne sme pustiti zapeljati splošnemu predsodku, da če moraš delati, moraš tudi pošteno jesti. Lahko tudi dobro in veliko delamo, če se tu in tam dan ali dva postimo.

Nadaljnjo poživitev pa mora doživeti veliki teden kot priprava na veliko noč. Kdor zmore, naj se ves teden popolnoma posti. Komur je teden preveč, bi se lahko postil na tri svete dneve na veliki četrtek, veliki petek in veliko soboto. Ti dnevi so liturgično tako polni, da se v njih ni pretežko postiti. Post bi obhajanje liturgije pravzaprav poglobil in bi lahko pomagal, da bi se povsem poglobili v skrivnost našega odrešenja v Kristusovem križu in vstajenju.

VZNEMIRJEVALEC VESTI

Jezus ozdravlja na sobotni dan. Njegove posledice opisuje tudi današnji evangelij. Ali se Jezus temu ni mogel izogniti? Kaj pa, če je tako ravnal namerno? Najbrž bo veljalo to slednje.

Jezus je namreč dobro poznal voditelje svojega naroda. Videl je njihovo zaverovanost v predpise, ki so jih razlagali z dlakocepsko natančnostjo. Njihova zaljubljenost v lastni prav ni trpela nobenih oporekanj. S sklicevanjem na Abrahama, Mojzesa in preroke so pokrivali lastno notranjo praznino. Gorečnost, ki so jo kazali za Boga, za ljudi in za postavo, je bila v resnici gorečnost zase. Če bi jim bilo do človeka, bi se veselili s sleporojenim,

ko je spregledal. Če bi jim bilo do Boga, bi se mu zahvaljevali, da je poslal ljudstvu čudodelnika. Če bi jim šlo za postavo, bi razlagali njeno osvobajajočo moč.

Vsega tega v njih ni bilo. Jezus jih je hotel ozdraviti njihove zaslepljenosti. Omajati je hotel trdnost njihovega prepričanja, vsejati dvome v njihov prav, jih privesti do razmišljanja o njihovem ravnanju ter jih tako privesti do resnice, ki naj bi jih osvobodila. V Janezovem evangeliju skoraj ni strani, iz katere ne bi razbrali tega Jezusovega prizadevanja. Vemo, da ga je to pripeljalo na Kalvarijo. A prav Kalvarija je postala njegov najmočnejši, najglasnejši izziv, ki ni veljal le Judom, temveč je sčasoma postal izziv veljakom vsega sveta. Jezus je postal največji vznemirjevalec človeške vesti. Tistih, ki sebe postavljajo na mesto Boga in svoje zakone namesto Božjih.

Tak izziv naj bi bili kristjani današnjemu svetu. Manj naj bi se ukvarjali sami s seboj, manj naj bi sestankovali in razpravljali, več časa in moči pa naj bi porabili za to, da bi bili izziv, vznemirjevalci vesti. Povsod, kjer predpisi dušijo osebno svobodo, kjer mir in pravičnost trpita nasilje, kjer je zapostavljen človek, pa četudi v lastnih vrstah. Izziv, ki ne da miru, ki sili k razmišljanju. Pa čeprav pripravlja novo Kalvarijo.

PO POTI ABRAHAMOVE VERE

Tiste dni je Gospod rekel Ábramu: »Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal.

1 Mz 12,1

Bog ni pripravljen služiti načrtom mož in žena; ne pusti se podkupiti z ničimer, kar mu ljudje lahko ponudijo. Bog že ima vse in vse je njegovo. Ne da se omehčati s teleti, molitvami, »darovanimi« spovedmi, romanji ... Boga nihče in na noben način ne more spraviti v svoj žep.

Bog je tisti, ki vodi igro in vabi ljudi na svoja pota.

Bog da slišati svoj glas v Abramovem srcu, kakor ga daje slišati v srcu vsakega moža in žene: »Zapusti svojo deželo, svoj dom, svoje načrte in začni hoditi po mojih poteh.«

To je vera: zapustiti svoj »dom« in svojo »deželo«, da bi začeli hoditi za Bogom in popolnoma zaupali vanj.

Takšna vera ni lahka, ker se ne rodimo z njo, ni v naši naravi in ni instinktivna, kakor je instinktivno to, da prosimo za pomoč koga, ki je močnejši od nas, če smo v nevarnosti. Takšna vera lahko izvira samo z svobodne in zavestne odločitve.

Takšna vera je dosežek.

Takšna je vera v Jezusa. Vera tistih, ki sprejemajo njegovo besedo in so mu pripravljeni slediti po Božjih poteh.

JEZUS IN SAMARIJANKA

Jezus je bil utrujen od poti in je kar sedel k studencu.
Bilo je okrog šeste ure.
Jn 4,6

Gospod Jezus, če ne bi večkrat pomislil nate, kako sediš ob tistem studencu, utrujen od napora in vročine, mogoče ne bi imel poguma, da bi veroval vate.

Župnija Čatež ima svojo internetno stran, kjer lahko preberete Sopotnika in druge novice. Dostop je: zupnija-catez.rkc.si

Če bi ti živel med nami vedno svež in cvetoč tako kot nastopajoči v reklamah, vedno s širokim nasmehom kot televizijske lepotice, mogoče ne bi imel poguma, da bi veroval vate.

Ker sem večkrat utrujen. Od truda in od dela. Od prijateljev in od nasprotnikov. Od tistih, ki se grdo obnašajo, in tistih, ki se lepo obnašajo, pa so s tem svojim obnašanjem nadležni. Od tistih, ki niso nikoli utrujeni, in tistih vedno utrujenih. Od tistih, ki me morajo ubogati, in tistih, ki mi ukazujejo. Kakšen dan sem sit vsega.

Kadar je tako, Gospod Jezus, grem k tistemu studencu in sedem poleg tebe, utrujen v opoldanskem soncu. In čutim se okrepljenega in mirnega.

Gospod Jezus, ne znam te posnemati, ko si v formi; pri tistem studencu pa se končno počutim podobnega tebi.

GREH RODI SMRT

Bratje in sestre, kakor je po enem človeku prišel na svet greh in po grehu smrt, tako je smrt prišla na vse ljudi, ker so vsi grešili.

prim. Rim 5,12

Kako je lahko po grehu in vseh njegovih posledicah prišla in prihaja

smrt na svet?

Tega nikoli ne bomo popolnoma razumeli.

Toda razmislek v zemeljskih okvirih nam lahko pomaga.

Predstavljajmo si, da bi vsi upoštevali higienske, varnostne in okoljevarstvene predpise.

Da nihče ne bi prodajal ali uporabljal orožja in drog.

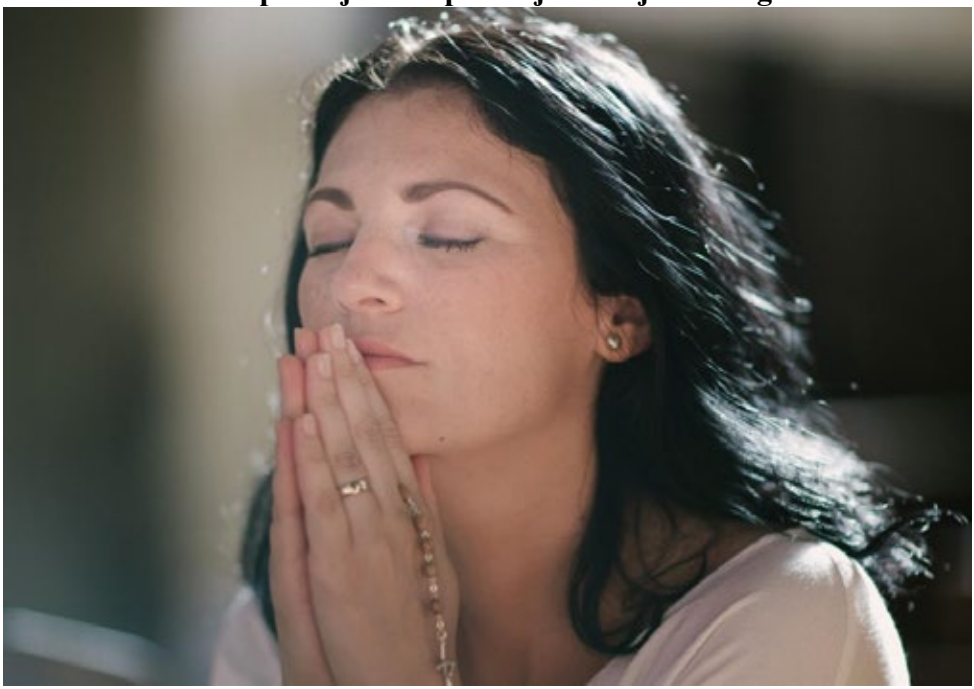

Da se nihče ne bi ukvarjal z mafijskimi in drugimi nezakonitimi posli ter s prostitucijo.

Da bi vsi živeli čisto in varno spolnost.

Da bi vsi pred poroko opravili zdravniške preglede in laboratorijske analize.

Da bi vsi, z zdravniki na čelu, opravljali svoj poklic strokovno in zavzeto.

Skratka, zamišljajmo si, da ne bi bilo nikogar, ki bi bil pretkan, nasilen, brezvesten, izkoriščevalski, podkupljiv, ki bi se izmikal obveznostim ...

Če bi se to zgodilo, ne bi izginile bolezni in smrt, bili pa bi blizu Božjemu načrtu: življenje v sreči tu na zemlji, nato prijeten spanec in potem raj.

Lepe sanje ... Seveda! Toda pozor! Manj grehov pomeni manj bolezni, nesreč in smrti.

To pa ni majhna odgovornost.

V SENCI KRISTUSOVEGA KRIŽA

V času prebujajoče se narave, ko začne spet vse zeleneti in cveteti in ko se tudi v človeku prebudi neuničljiva sla po življenju, obhajamo postni čas. Postni čas, čas odpovedi in premagovanja ter premišljevanja o Križanemu pa nas kljub vsej spomladanski prešernosti hoče postaviti na stvarna tla. Življenjska pot kristjana ne vodi nikamor, če ne pelje v senci križevega pota. Široka in gladka pot, z vsemi svojimi vabljivimi miki, ki se vedno znova ponujajo v prefinjenih oblikah, je človeštvo pripeljalo na rob propada. Lahkoživci niso bili nikoli dobrotniki človeštva.

Sodobni človek se rad zateka v neki domišljijski in lažni svet. Naseda puhlim reklamam in praznim besedam in išče rešitev v vzhodnjaških religijah, reikiju, jogi, češčenju sonca. Boji se soočiti z resničnostjo, ki je brez Boga res kruta. Misel na Kristusa, ki je v program svojega življenja tudi zavestno vzel križ pa nas še kako postavlja v resničnost. Na poti skozi življenje se namreč vsak človek

srečuje z bolečino, trpljenjem in nemočjo. Zato je za nas odrešujoče, da na tej poti srečujemo Njega, ki se je sam pustil zajeti v vso to povodenj zla in nosil svoj križ preprosto, tiho in brez ponarejenosti.

V križu je smisel našega življenja. Res gledamo na njega predvsem kot znamenje smrti pa je vendar prav križ predvsem znamenje življenja, in to pred smrtjo in po njej. Križ je nabit z ljubeznijo. Zato lahko od tam prihaja toplota, upanje in pogum. Žal pa nam vse prevečkrat vsa ta zemeljska šara preprečuje, da bi to spoznali. Razume pa ga tisti, ki so obrnjeni navznoter. To kar je lahko v človeku resnično velikega, je lahko le v njegovem odnosu do križanega. To kar je zunaj je samo revščina.

Več let sem obiskoval neko starejšo ženo. Bolezen jo je spremljala vse življenje. Ker pa je svoje življenje živela v povezanosti s Kristusom, živi tudi to življenje v polnosti. Ko sem jo obiskal v postnem času me je prosila, če lahko zapoje eno pesem. Seveda sem jo bil pripravljen poslušati. Zapela je pesem: Usmiljene žene, ne jokajte zame, le zase in svoj rod, točite zdaj solze. Zapela jo je tako doživeto, da sem lahko ob njej začutil njeno povezanost s Kristusom, ki je mejilo na njeno mistično doživljanje. Ob Jezusu pozablja na svojo bolečino in žalost. Povezanost s Kristusom daje tudi njenemu trpljenju novo vrednost.

Čeprav se včasih počutimo še tako močne, potrebujemo oporo. Ena tako opora je prav misel na križ in Križanega.

DUHOVNIKOV KRIŽ

Ko sem prišel za župnika na Čatež, sem imel za soseda brežiškega župnika, dr. Karla Jelerja. Zanj sem zvedel, da je zelo učen, natančen in strog duhovnik. Farani so ga spoštovali. Deloval je za vero v neprijaznih časih. V Brežicah je bilo veliko oficirskih družin, zaradi bližnjega vojaškega letališča v Cerkljah. Njihovi otroci so v šoli delovali vzvišeno nad drugimi učenci in ker so bili otroci nevernih staršev so podcenjevali ostale, ki so bili verni. Tudi občinska oblast je bila režimsko usmerjena in zato nenaklonjena Cerkvi. Nič drugače ni bilo s šolo. Učitelji so se radi posmehovali verujočim. Delovanje duhovnika v takšnih razmerah ni bilo lahko.

Kljub razlikam v letih, sva z g. Jelerjem postala dobra prijatelja. Rada sva se skupaj družila in z veseljem sem prisluhnil njegovim

modrim nasvetom. Velikokrat mi je dajal poguma. Imel je navado reči: »Hudič dela in tudi mi moramo delati«. Zelo je čutil potrebo, da se duhovniki družimo. Zato je večkrat predlagal, da se kam odpeljemo in dan preživimo v medsebojnem druženju.

S starostjo je prihajala bolezen in moral je iti v pokoj. Bolezen naredi človeka manj strogega in zahtevnega do drugih in u daje priložnost, da več razmišlja o svojem življenju. Nekoč mi je povedal svojo zanimivo izkušnjo.

»V svojem življenju sem bil včasih preveč zahteven in strog. S tem sem odbijal ljudi. Zlasti sem težje komuniciral s ženskim svetom. Danes premišljujem, zakaj sem tako ravnal in prišel sem do nekih zaključkov. Naša domačija je bila zelo osamljena in sosedje so bili daleč stran od nas. Tako se nisem imel priložnosti srečevati in pogovarjati z drugimi. To se je pozneje odražalo tudi v mojem duhovniškem poslanstvu. Če bi še enkrat živel, bi dokaj drugače ravnal.«

Nazadnje je bil sprejet v duhovniški dom za ostarele duhovnike v Mariboru. Obležal je na postelji in bil popolnoma odvisen od drugih.

Nekoč sva ga s prijateljem duhovnikom Tonetom Bobičem obiskala. Ležal je sam v majhni podstrešni sobici in v njej preživljal svoje dneve v popolni osamljenosti. Zelo se je razveselil najinega obiska. Prisluhnil sem njegovim besedam: »Ko ležim tukaj dneve in dneve prikovan na to posteljo, mi je v tej moji bolezni in osamljenosti najbolj blizu Jezus. Velikokrat premišljujem o njegovem trpljenju in križu. Kaj vse je moral prestati za nas. To moje trpljene ni nič v primerjavi z njegovim trpljenjem«. V rokah je imel rožni venec, ki je bil tudi spremljevalec njegovega življenja. Začutil sem, da je njegova soba ožarjena s Kristusovim križem.

Ko sva se od njega poslavljala, nam je še rekel: »Nimam nič, kar bi vama lahko dal. Denarja nimam še za pisemske znamke. Zato vsakemu dam to, kar pa lahko dam. To pa je blagoslov, ki ga vam lahko podelim«. S svojo dvignjeno roko je nad nama naredil križ.

Rad premišljujem o teh njegovih besedah. Zdaj še posebej, ko prihajam tudi sam v leta, ki prinašajo vso nebogljenost. Kako lahko človeka sprejema in osmišlja trpljenje brez Kristusa?

KAKO VZGOJITI OTROKA V BREBOŽNEŽA

Letos bo birma. Birma pa je zakrament, ki potrdi birmanca v veri. Danes vidimo, da veliko število birmancev po birmi Cerkev zapusti in vero več ne prakticira. Kdo je za to kriv; duhovniki, družba? So morda zato krivi tudi njihovi starši, ki so jih vzgajali za ateiste? Izgleda, da danes eni in drugi več naredimo, da bi otroku vzgojili za brezbožneža, kot pa za polnokrvnega kristjana. Bodo tudi ti naši bodoči birmanci, ki se sedaj pripravljajo na sv. birmo, postali odpadniki?

Podal bom nekaj provokativnih trditev, ki jih preberite in o njih razmišljajte. Torej podal bom nekaj napotkov, kako lahko vzgojite svojega otroka v ateista-brezbožneža.

Potrudite se, da boste radi poudarjali otroku, da je v katoliški veri najbolj pomembno upoštevati pravila in se

varovati grehov. »To moraš, moraš, moraš… narediti«. In kar naprej mu govorite, da se naj varuje greha. »Bog te bo kaznoval, prišel boš v pekel«. **Otrok bo kmalu prišel do zaključka, da je katoliški nauk isto kot prisila. Kdo pa si danes želi neke prisile. Z lahkoto bo otrok odpadel od takšne vere.**

Svetlana Makarovič je pred kratkim izdala knjigo z naslovom Luciferka. V njej tudi piše, kako je izgubila vero zaradi napačne pobožnosti svoje mame in zato, ker je neki duhovnik izdal njeni mami skrivnost, ki mu jo je zaupala. Mama jo je silila v cerkev in povsod je videla hudiča. Njej, odraščajoči in prebujajočemu dekletu, je bilo vse to seveda odveč. Vse se ji je zato zagabilo, kar je bilo povezano z vero.

Vera je nekaj odrešujočega, osvobajajočega, upanje vzbujajočega. Glavni poudarek mora biti: Bog te ima rad, Bog je usmiljen in te vabi v svoj objem. Bog te ima rad tudi tedaj, ko si grešnik. On te ne obsoja. V takšni veri je lepo živeti.

Dopovedujte si, da je permisivna – popuščajoča vzgoja edina prava oblika vzgoje v sedanjem društvu. »Otrok ti si svoboden in lahko delaš, kar se ti zljubi. Živimo v pluralnem društvu, kjer se zagovarjajo različna mnenja«.

Zgovorna je naivnost neke matere. Bilo je na vlaku. Njen otrok je začel vpiti, razgrajati, tepsti ostale potnike, odpirati njihove torbe. Nekaj časa so ljudje potrpeli, dokler ni eden izmed njih rekel materi. »Pomirite otroka«. Ona pa je užaljeno zabrusila nazaj. »Otrok je svoboden in jaz ga ne omejujem. Otrok naj dela to, kar se mu zahoče«. Zgovoren nauk ji je dal neki dolgolasi mladenič, ki ji je ob izstopu iz vlaka pljunil v obraz in ji rekel: »Tudi meni se je zahotelo, da sem pljunil v vas. Ne zmerjate me zato z nesramnežem. Sledil sem svojim nagonom«.

Otrok mora spoznati, da so v življenju neka temeljna načela, ki jih človek mora upoštevati. Ob popustljivi vzgoji pa bo otrok mislil, da lahko z lahkoto zavrže tudi načela Cerkve in jih lahko odkloni. Tukaj morajo imeti starši veliko modrosti, da otroku na lep in nevsiljiv način povedo, kako so potrebna neka temeljna življenjska načela, ki so samo v pomoč človeku, da postaja boljši človek in pride do cilja.

Starši naj nikoli ne prakticirajo osebno molitev ali molitev v skupnosti.

Če otrok ne vidi svojega očeta ali mamo moliti, se pokrižati, iti k nedeljski maši je že to dovolj, da bo zavrgel svojo vero. To je lahko

vzrok, da bo otrok postal brezverec. Smatral bo vero kot nekaj zastarelega.

Otroku sta edino merilo oče in mati. Neki duhovnik je povedal svojo izkušnjo iz otroštva. »Moj oče je bil visok in močan kmet. Nobenega si ni bal na svetu. Ko pa se je zvečer sedel za mizo, se pokrižal in začel moliti s sklonjeno glavo. Takrat sem pomislil, da je Bog resnično nekaj velikega, da se naš ata čuti pred njim tako majhnega. To so korenine moje vere. Molitvena drža mojega očeta in reden obisk očeta in matere ob nedeljah sv. maše«. To pa je vera, ki ostane v otrokovi duši in nihče mu jo ne bo iztrgal iz njegovega srca.

Če starša pokažeta, da ne verujeta s srcem in da jima je vera neka pritiklina in le neka folklora ob določenih dnevih, potem takšna vera za otroka ni navdihujoča. Otrok pričakuje pristnost, ponarejenost mu je tuja. Zavrgel bo tako vero tako, kot se zavrže oguljeno krpo v smeti. Komu pa naj koristi neka zastarela in zguljena vera.

Če želite imeti brezvernega otroka, potem vedno govorite kritično o Cerkvi in duhovnikih. Pripovedujte otrokom, da je maša predolga, da vam župnik ne ugaja, da so njegove pridige dolgočasne, poudarjate njegove napake. Vedno imejte opravičilo za vsak svoj izostanek od nedeljske maše. Še bolj učinkovito pa je, da otroka pošljite k maši, sami pa ostanete doma.

Otrok ni tako neumen in bo kmalu spoznal, da s takšno vero, kot ju imajo njegovi starši, nima kaj početi.

V vsakem uspešnem podjetju mora vladati avtoriteta. Dobri vzgojitelji učijo otroka, naj spoštujejo doma starše, starejše ljudi, v šoli učitelje, v župniji duhovnike. Včasih je bilo tako; če je duhovnik opravičeno opomnil in pokaral učenca, ga je moral okarati tudi učitelj v šoli in starši na domu. Tako se je ohranjala avtoriteta. Le kaj bi si starši mislili, če bi zvedeli, kako župnik pri verouku slabo govori o njih, poudarja njihove slabosti in napake. Kako naj ostane veren kristjan tisti

otrok, ki mu je oče govoril, da je bil Kristus gej ali drugi oče, ki je svojima otrokoma dopovedoval, da Kristus sploh ni živel in je to znanstveno dokazano.

Konzumirajte z veliko žlico vse medije. Prepričujte si, da vsebina medijev, ki jih gledate ali berete, ne morejo vplivati na vaše versko prepričanje in vaše življenje. To velja tudi za razne nadaljevanke, ki zavestno propagirajo način življenja, ki je v nasprotju s krščansko moralo. **Kmalu boste najbolj nenormalne stvari sprejemali za normalne in če ste iskreni, boste kmalu spoznali, da v sebi nimate več krščanskih vrednot in stališč. Postali ste čredni človek, človek mase. Mislite pogansko.**

V bogoslovju sem imel dva sošolca. Bila sta že v četrtem letniku, ko jih je doletela neka kriza. Namesto da bi jo reševala s posvetovanjem modrih ljudi in molitvijo, sta cele noči prehodila po nočnih lokalih in bila na sumljivih mestih. Zjutraj sta se nam pridružila v kapeli pri maši, ki sta jo v glavnem prespala. To svoje dejanje ste opravičevala tako, da sta nam govorila, da morata spoznati svet tudi v njegovi temačnosti. Le

tako bosta znala razumeti ljudi, ki so zabredli. Nazadnje sta zabredla sama. Slišal sem našega predstojnika, ki je enemu ob odslovitvi dejal: »Vas sem predlagal za študij v Rimu, vi ste pa ste s tem načinom svojega življenja zapravili to odlično možnost«.

Pred leti je prišel v Slovenijo spregovorit mladim v Stično duhovnik, ki je deloval v zloglasnih nočnih lokalih, v erotičnih centrih, med prostitutkami in narkomani. Povedal je, kako je takšno življenje mamljivo in zapeljivo in človek lahko kaj hitro izgubi tla pod nogami. Da se mu to ne zgodi, gre vsak mesec za en teden v kakšen samostan,, da se tam poglablja v molitev in šele potem se upa nadaljevati delo.

Živite na ta način kot da vam je edino pomembna slava, položaj in uspeh. Svoje življenje podredite tem ciljem in vaš otrok bo kmalu začutil, da je vera za staro šaro.

Neka profesorica mi je pripovedovala, kako so tisti njeni dijaki, ki imajo najbolj situirane starše in večina svojega časa preživijo po službah in skrbijo za kariero, imajo najbolj problematične in nesrečne otroke. Nekateri med njimi naredijo tudi samomor, ker se jim zdi takšno življenje brezvezno.

Govorite, da ni vaša prva naloga, da krščansko vero prinesite na otroka. To bodo že naredili duhovniki ali vzgojne ustanove. **V takšnih družinah otroci postanejo brezverci. Zakaj? Nekomu daš le tisto, kar imaš sam. Tistega kar nimaš, ne moreš dati.**

Katero drevo lahko preživi tudi v neprijaznih in sušnih dobah. Samo tisto, ki ima globoke korenine v zemlji. Vero imajo in lahko ohranijo samo tisti otroci, ki imajo korenine. Zakaj odpadejo otroci od

vere? Ker nimajo korenin. V najtežjih letih svojega življenja, to so pa leta odraščanja, tudi izgubijo vero. Pravzaprav prave vere tudi nikoli niso imeli. Versko mlačni starši ne morejo dati vero.

Bodite popustljivi v svoji spolni razpuščenosti. Pripovedujte otrokom, da je na področju spolnosti vse dovoljeno, da ni nezvestoba nič slabega, da ni pornografija nič grešnega in da se jo lahko sprejme kot nekaj normalnega. **Otrok bo kmalu začutil, da nad njim ni več Božje ljubezni, da je na tem svetu samo še eno izkoriščanje in da je človek samo še predmet, ki ti lahko služi za tvoje sebično izživljanje.**

In kaj smo dopustili na tem področju? Mladi se predajajo spolnim izkušnjam brez obveznosti, čustveno nezreli ljudje živijo skupaj kot mož in žena, vse to pa vodi v nasičenost in dolgočasje. Ljudem so drug drugemu samo še igračke, spoštovanje se izgublja. Drug drugemu se ljudje začnejo gabiti. Na koncu pravijo; ves svet je pokvarjen. Kaj pa Bog? Že davno je bil izgnan iz njihovega življenja in zato nič več ne vpliva na njihova življenja.

Morda se boste začudili tem besedam. Če želite, da napravite svojega otroka za brezverca, potem bodite zelo strogi v cerkvenem nauku. Glavno je, da se izpolnijo predpisi. Sočutje in usmiljenje ni nič pomembno. Najdejo se tudi takšni starši, včasih tudi duhovniki. S kruto ustanovo pa otrok noče imeti posla. Zato se potrudi, da jo čimprej zapusti.

Poznal sem očeta, ki je vsako nedeljo šel k sv. maši, delal se za zelo vernega in pobožnega, od svojih otrok zahteval strogo izpolnjevanje verskih dolžnosti. Po drugi strani pa je bil surov do svoje žene, jo poniževal, imel za sužnjo. Otroke je vzgajal le s strogostjo in palico. Otrokom se je zagabila takšna vera.

Pri vojakih smo imeli nekega Hercegovca. Po navadi je grobo zaklel Boga, takoj zatem pa je s ponosom rekel, da je katolik. Zmrazilo me je, ko sem to poslušal. Le kaj so si mislili o njegovi katoliški veri drugi pripadniki različnih ver?

Ne upoštevajte cerkvenega nauka.

Tako bo otrok smatral Cerkev za neko društvo z nekimi pravili, ki se jih je sama postavila in zdaj dela nasilje nad ljudmi. Tako društvo se z lahkoto zavrne.

Če hočete svojega otroka vzgojiti za brezverca, se držite teh pravil. Če pa želite vzgojiti otroka za vernega kristjani, potem pa delajte prav nasprotno.

ZAKAJ NEOKATEHUMENAT

To je moje pričevanje, zakaj sem se odločila, da stopim na neokatehumensko pot. Sama izhajam iz tradicionalne katoliške družine. Molitev in versko življenje mi ni tuje, to sem doživljala v svojem otroštvu. Odkar pomnim, sem hodila s staro mamo k maši, k šmarnicam že pri 5 letih, k sv. maši ob nedeljah pa vedno ob 6.30, ker je stara mama molila rožni venec. Če nismo koga srečali na poti, je stara mama do Velike Doline zmolila že en rožni venec. Jaz takrat tega nisem razumela kot hojo za Kristusom.

Tako se je živelo. Delalo, molilo in hodilo k maši, vsak praznik je bil res praznik, vse je moralo biti pospravljeno že en dan prej, tisti dan se ni delalo, razen živali v hlevu so dobile hrano. Običajno smo ob

praznikih dobili obiske, kot otroku se mi je zdelo to čisto normalno. V župniji Velika Dolina sem začela kar hitro sodelovati, še posebej me vežejo prelepi spomini na g. Hostnik Antona in njegovo sestro Rezko in nato še na g. Burger Markota in gospo Anico. To so bili časi, ko ni bilo vprašanje ali greš k verouku ali ne. Vsi smo šli k verouku, vsi k obhajilu in k birmi in vsi smo hodili k sv. maši. Stara mama je vedno govorila, da ima Bog za nas posebne načrte, jaz tega takrat nisem razumela, danes pa skušam te besede, preko srečanja z Gospodom v Evharistiji, oživeti in jih živeti.

Vero, ki so mi jo dali v otroštvu, sem nekako ohranjala in ostala v stiku z Gospodom. Nisem pa bila goreča. Bila sem mlačna in moram priznati, da tega nisem znala dati svojim otrokom. Mogoče se zato v življenju čutiš neizpolnjenega in vidiš, da pa le moraš nekaj storiti, da bi vsaj ti ostal goreč. Hodila sem k sv. maši, poskušala sem živeti tisto, kar sem mislila, da je vera. Bilo pa je zelo daleč od vere. Sem molila, zjutraj, zvečer, vendar ne goreče in nisem mislila, da ti Gospod lahko zares pomaga, da se lahko nasloniš nanj in da te ima zelo rad. In ko tako pridejo leta za letom, ko te Bog skuša na tak ali drugačen način SPO-ZNAJ, da te opozarja, da NISI TI gospodar življenja, da je vsako breme, ki ti ga naloži le njegov poljub in ne njegov križ.

Da, vsaka stvar v tvojem življenju se zgodi z razlogom, zato PO-SLUŠAJ, RAZMISLI in boš videl koliko balasti je v tvojem življenju, koliko krame nosiš s sabo. Tukaj priporočam v branje knjigo« Blagoslov ali Prekletstvo, sami lahko izberete« (Derek Princ)« ***(5. Mojzesova knjiga 30,15)Glejte, danes polagam pred vas blagoslov in prekletstvo: blagoslov, če boste poslušni zapovedim GOSPODA, svojega Boga, ki vam jih danes dajem; prekletstvo, če ne boste poslušni zapovedim***

GOSPODA, svojega Boga, temveč boste krenili s poti, ki vam jo danes zapovedujem, in hodili za drugimi bogovi, ki jih niste poznali. »

Ko sem nekega dne po sv. maši dobila v roke povabilo na kateheze, sem tudi sama mislila, kaj pa bom s tem, saj vendar vem kaj je vera. Zgolj iz radovednosti sem se jih prvič udeležila v Brežicah, in moram reči, da se meni niso dotaknile na nek poseben način, pričela pa sem razmišljati drugače. In sv. maša ni bila več taka kot prej, pričela sem res poslušati in moliti drugače, bolj goreče, vendar pa še ne popolno, kot tudi nikoli ne bom. Za pot se prvič nisem odločila. Če priznam me nihče s svojimi besedami ni navdušil, kljub različnim pričevanjem…

Ko pa sem se odločila, da katehezam prisluhnem še enkrat, me je pa nekaj dvignilo, moram priznati, da je name izreden vtis naredila Jasminka, ne vem zakaj, ampak se me je res dotaknilo. Odločila sem se, da stopim na to pot, vendar ne še tako goreče. In tako se je začelo. Na to pot nisem silila nikogar. Odločila sem, da naredim en korak naprej. In tako se je začelo branje sv. pisma (ne mislite, da kar celo na enkrat, po odstavkih za vsako temo). Ko se zberemo v torek, imamo eno temo npr. Življenje in o tem beremo po odlomkih v sv. pismu. Vsak dobi nalog,o da se do naslednjega torka pripravi, da napove Božjo besedo (glavni uvod, uvode v tri berila, uvod v evangelij in prošnje).

Čeprav ni bil nihče govornik, je to sedaj vsaj malo postal z pomočjo Sv. Duha. Kajti na začetku kličemo sv. Duha da nam razsvetli naše misli, naša besede in naša dejanja. In vsak kristjan, ko vstane naj bi zjutraj najprej prosil sv. Duha, kajti sv. Duh te vodi do Gospoda. In tako vsak teden. V soboto pa je Evharistija, nedeljska sv. maša, kjer imamo ravno tako uvode v sv. mašo, berila, evangelij in prošnje… (se nadaljuje)

Kristina Zorko

MATERINSKI DAN

Veliko govorimo o enakopravnosti žensk. In to po pravici! Ženske niso ne sužnje, ne reklamne vabe, ne predmet za zabavo. Niso pa tudi proizvodni stroji, ki jim ob neki motnji preprosto prekinemo proizvodnjo.

Če ljudje ne bomo več varni v materinem naročju, bomo kljub visoki kulturi postali barbari. Naš hladni svet nujno potrebuje žene, ki v človeško življenje prinašajo toplino, zaupanje, naklonjenost, prijateljstvo, nežnost, varnost, vse, kar življenje naredi vredno življenja in ljubeznivo. Tako zelo potrebujemo matere! Ko praznujemo materinski dan, praznujemo svojo prvo ljubezen in svoje veselje nad življenjem – pa tudi svojo vero v bodočnost.

PRAVE MATERE SO ČUDOVITE

Nikoli nisi bil z nobenim človekom tako eno, nikoli z nikomer tako povezan kot z lastno materjo. Nosila te je, hranila, vzgajala – si meso njenega mesa, kri njene krvi. Prave matere so čudovite, pa naj so izkušene ali še mlade, ki so pravkar postale mame. Praviloma ničesar

ne iznajdejo, naredijo pa neskončno več: oblikujejo človeka. Matere prinašajo v svet to, kar je najpomembnejše: ljubezen. Bog ljubi vsakega otroka S srcem njegove matere.

RAZMIŠLJANJE OB SLOVESU

Prisluhnemu lepemu pričevanju Branke Štojs, ki ga je imela ob pogrebu svojega očeta Vinetič Frančiška.

Najprej se zahvaljujem dobremu Bogu, ki vas je poklical v življenje na tej zemlji, vam dal mnoge talente, ki jih niste zakopali ampak ste jih razvijali in z njimi služili ljudem in Bogu. Vaše življenje je bilo vse prej kot lahko, a se niste pritoževali in vedno ste znali reč, da "življenje ni praznik" in s tem se vsi še kako strinjamo.

Hvaležna sem vam, da ste nam z mamo dali življenje, meni, Marjani in Franciju. Tako nas je bilo pet pa še stara mama in stari ate in padla je odločitev, da bi delali novo hišo, da pridobimo več prostora. Tako ste se odpravili v Nemčijo, da bi prej zaslužili in, da ni bilo potrebno jemati kredita. Ni bilo lahko niti vam tam daleč od doma delati dva šihta, pa tudi mami ni bilo lahko z otroci na kmetiji, kjer se je delalo od zore do

trdne noči. Vsi smo bili veseli, ko ste prišli z Nemčije na dopust z avtom in, ko smo otroci dobili lepe nove oblekice za v šolo.

Veliko bi lahko še povedala, a za vami so ostala dela, ki se vidijo. Prenekatera hiša ali stan ima streho za katero grušt ste vi naredili. Tudi kak kozolec, slovenska posebnost, ki so ga naredile vaše roke se najde.

Nikoli niste bili brez dela. Vedno ste si našli delo in postorili kar koli je bilo treba v hiši ali zunaj hiše. A držali ste se tega, da je dovolj delati skozi teden 6 dni, sedmi dan pa je Gospodov dan. Dan, ko se gre k sv. maši in dan za počitek. Res sta šla z mamo vsako nedeljo k sv. maši, popoldan pa ste radi prebirali Družino, Ognjišče in še kaj, ter reševali križanke. Lepo vas je bilo videti, ko smo prišli domov na obisk, ker ste bili vsako nedeljo lepo praznično oblečeni. To so tako lepi spomini in zgled, kako naj spoštujemo Gospodov dan.

Hvala vam za zgled vere, pokončne drže, poštenosti, delavnosti in potrpežljivosti. Bogu hvala, da smo lahko živeli skupaj in se učili drug od drugega. Ponosna sem, da smo imeli takega očeta.

Naj vam bo Gospod usmiljen in milostljiv sodnik!

Branka Štojs

Glasilo Sopotnik izdaja župnija Čatež ob Savi. Zanj odgovarja Jože Pacek, župnik

SREČANJE Z ABRAHAMOM

Velik dar, ki nam je bil darovan je dar življenja. Prav je, da se zanj Bogu večkrat zahvalimo. To še na poseben način storimo, ko praznujemo svoje rojstne dneve. Priložnost za takšno zahvalo je bila tudi dana Suzani Petrič iz Dvorc. Bogu se je zahvalila v krogu svoje družine, prijateljev in znancev. Suzana se je rodila pridnim staršem, očetu Vinku in materi Dragici. Svojo mladost je preživljala na Žejnem. Že kot otrok je pokazala svojo resnost s pridnim učenjem in s pomočjo materi. Rada je hodila k verouku v Mrzlavo vas in bila redna obiskovalka nedeljske maše. Z uspehom je končala šolo in se poročila z Tonijem Petričem iz Dvorc. Že ob poroki sta sklenila, da bosta svojo družino temeljila na krščanskih vrednotah. V zakonu sta se jima rodili trije otroci; Kristjan, Tinka in Katarina. Suzana se je že v mladih letih odločila, da se pridruži cerkvenemu pevskemu zboru in mu ostala zvesta. Čateška župnija se ji za to zahvaljuje in ji želi tudi v bodoče obilo božjega blagoslova.

SPOROČILA IN OZNANILA

Za centralno ogrevanje v župnijski cerkvi je družina Volk iz Prilip darovala 100,00 evrov. Bog vam povrni!

V mesecu januarju smo se poslovili od Danice Preskar iz Cerine. Stara je bila 79 let. Zanjo je bilo darovanih 17 sv. maš. Umrla je tudi Marija Cirnski iz Dobenega-Mladine. Stara je bila 77 let. Zanjo je bilo darovanih 5 sv. maš. Vas Prilipe so izgubile Juratovca Stanislava, starega 68 let. Zanj je bilo darovanih 12 sv. maš. Umrla je tudi Tomše Antonija, doma iz Sobenje vasi, stara je bila 99 let. Zanjo je bilo darovanih 6 sv. maš. Naj počivajo v miru!

****

Praznik sv. Jožefa bomo obhajali v četrtek, 19. marca. Sv. Jožef je varuh svete Cerkve, zgled našim možem in očetom in priprošnjik za srečno zadnjo uro. Sv. maša bo v farni cerkvi ob 19,00 uri.

Praznik Gospodovega oznanjenja bo v sredo, 25. marca. To je tudi praznik naših žena in mater. Materinski dan. Sv. maša bo v farni cerkvi ob 19,00 uri.

****

V postnem času smo povabljeni, da tudi premišljujemo, kaj vse je Jezus pretrpel za naše odrešenje. Tukaj mislimo predvsem na njegov križev pot. Ta postna pobožnost nas poveže s trpečim Jezusom in ob njem lahko osmislimo tudi naše trpljenje. Zato bomo imeli to postno pobožnost vsako postno nedeljo ob 9,30, torej pred mašo ob 10.

****

Približuje se tudi naš največji praznik Velika noč. Na ta praznik se lahko najlepše pripravljamo z molitvijo in odpovedovanjem, tudi pretiranim zabavam in raznim hrupnim praznovanjem.

Letos žal ne bomo imeli spovednika na cvetno nedeljo, ker primanjkuje redovnikov. Kljub temu pa nam je predstojništvo kapucinskega samostana v Ljubljani obljubilo, da nam bo poslalo p. Mira Pavška na cvetno soboto, ko bomo imeli celodnevno češčenje. K nam bo že prišel na cvetni petek in bo na razpolago za sv. spoved pri

večerni maši. Priložnost za spoved bo torej na cvetno soboto in jo izkoristite. Na cvetno nedeljo ne bo tujega spovednika.

****

V nedeljo, 22. marca, bodo po vseh slovenski škofijah volitve članov Župnijskega pastoralnega sveta. Pri maši boste dobili glasovnice, ki jih boste naslednjo nedeljo prinesli v cerkev. Prosim, da za člane župnijskega pastoralnega sveta v mandatnem obdobju 2020–2025 predlagate največ šest župljanov iz naše župnije, ki jih odlikujejo trdna vera, nravno življenje in razsodnost. Posebno bodite pozorni na to, da so osebe, ki jih boste predlagali, dejavni člani našega župnijskega občestva, ki so pripravljeni poglabljati svoje znanje in razvijati svoje sposobnosti na področju pastoralnega dela (na dekanijskih in škofijskih izobraževanjih za člane ŽPS) oz. imajo darove, s katerimi bodo lahko župniku dejavno pomagali pri načrtovanju, spodbujanju in izvajanju pastoralnega dela v naši župniji.

OBČNI ZBOR KUD ANTON KREČ

V naši župniji že vrsto let uspešno deluje KUD Anton Kreč, ki ga vodi njegova predsednica Katarina Slakonja. Pod okriljem tega društva deluje mešani in moški pevski zbor, Ljudske pevke Žejno in vokalna in instrumentalna skupina Trta. Na občnem zboru je bil podan bogat prikaz njihovega kulturnega delovanja.

OBČNI ZBOR KUD ANTON KREČ 2020